

Pósa Lajos:
Nem bánom, hogy költő lettem

Nem bánom, hogy költő lettem,
Pedig drágán megfizettem.
Feláldoztam ifjúságom,
Úgy elillant, mint az álom.
Széthullottak mind a rózsák,
Előttem a zord valóság.

Pislogó mécs füstje mellett
Énekeltem lángszerelmet,
Mely, mint a nap, olthatatlan,
Föld alól is égre lobban.
S amíg róla dalolgattam,
Majd elepedt szomjas ajkam.

Mások bölcsen üritgették
Az örömnék teli kelyhét;
Én odafenn a felhőkben
A szivárványt egyre szőttem,
S elvesztettem lenn a földet,
Az ibolyás, enyhe völgyet.

Vitt magával a költészet –
Elfeledtem rakni fészket,
Nem tanultam poétámtól,
A dalos kis pacsirtától:
Ha magasból visszaröppen,
Fészke várja lenn a rögben.

Vége, vége! Nincs családom,
A boldogság fáj, ha látom.
Hú feleség örök gondja
Nem csügg rajtam mosolyogva.
Nem derít föl játszi gyermek:
Folytatása életemnek.

Mégis, ha zeng lantom húrja,
Elfelejték mindent újra,
Lelkem előtt csillag reszket,
Mind leszórom a keresztet.
Fölcsillámló, röpke szárnyon
Szállok túl e szűk határon.

Lakjatok csak palotákban,
Földi élve mámorában,
Szarujából hintse-öntse
Minden javát a szerencse:
Napotok fény- s szerelemben
Nyomtalanul tovalebber.

Múló kincserért nem esengek:
Dalt népemnek dalra zengek.
Csókkal ihlet égi múzsa,
Kobzomat megkoszorúzza.
Boldog vagyok elhagyottan,
Büszke vagyok a nyomorban.

Sors csapása sujthat, érhet:
Fölmagasztal a költészet.
Lerogyhatok az útszélen
Haldokolva, rongyban, éhen:
De a réten, de a halmon
Dalaimat sírni hallom.

Szívem mélabús danája
Elkísér a másvilágra.
Meg-megcsendül sírom halmán,
Pásztorleány édes ajkán.
Ajkról ajkra szálló dalom,
Te vagy az én diadalom!

In: *Gömör-Kishont*, 1892. nov. 10.